

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นงานสำคัญในระบบของสังคม เพราะเป็นกลไกที่ใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของสมาชิกในสังคม เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ดังเช่นพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ว่า “ประเทศชาติของเราจะเจริญหรือเสื่อมลงนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชาชนแต่ละคนเป็นสำคัญ ผลการศึกษาอบรมในวันนี้ จะเป็นเครื่องกำหนดอนาคตของชาติในวันข้างหน้า” ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า สภาพความเป็นอยู่ของสังคมใด ๆ เป็นภาพสะท้อนให้เห็นความมีประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาของสังคมนั้นๆ ด้วย

สังคมไทยในอดีตถึงปัจจุบันมีปัญหาหลายประการ เช่น ความยากจน ความไม่เท่าเทียมกันในการได้รับสิ่งที่มีประโยชน์ การเอาเปรียบ การทุจริต การเชื่อถือโฆษณาหรือวัตถุต่างๆ อย่างไร้เหตุผล ประชาธิปไตยที่ไม่สมบูรณ์ เหล่านี้มักกล่าวโทษว่าระบบการศึกษาเป็นต้นเหตุ ถึงขั้นกล่าวว่าการศึกษาไทยมีสภาพถึงขั้นวิกฤตต้องเร่งรีบแก้ไขโดยด่วน

รุ่ง แก้วแดง (2543) ได้กล่าวถึงภาวะวิกฤตของการศึกษาไทยว่า การจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล สังคมและประเทศ เมื่อต้องเผชิญกับกระแสความคาดหวังของสังคมที่จะให้การศึกษา มีบทบาทในการเตรียมคนให้พร้อมสำหรับการแข่งขันในสังคมโลกด้วยแล้ว ก็ยิ่งเห็นสภาพความสับสน ความล้มเหลว และความล้าหลังที่เป็นปัญหาของการศึกษามากขึ้น และวิกฤตที่สำคัญของการศึกษา นอกจากนี้ยังอาจกล่าวถึงได้อีกคือ วิกฤตของผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนมีความทุกข์เนื่องจากเนื้อหาที่เรียนไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน ต้องจำใจเรียนสิ่งที่ไกลตัว ต้องสร้างจินตนาการด้วยความยากลำบาก และต้องท่องจำตลอดเวลา ขาดการเชื่อมโยงความรู้ที่ได้จากการเรียนมาใช้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความสับสน ผลที่เกิดขึ้นคือ มีเจตคติทางลบต่อการเรียน และเป็นปัญหาของสังคม เช่น ฆ่าตัวตาย เป็นคนเกเรหนีโรงเรียน สร้างปมเด่นในทางที่ผิด และคิดยาเสพติด

ประเด็นที่กล่าวถึงข้างต้น สอดคล้องกับที่พระธรรมปิฎก (อังกถึงใน รุ่ง แก้วแดง: 2543) กล่าวถึงวิกฤตของการศึกษาไว้ว่า นับตั้งแต่ประเทศไทยนำรูปแบบการศึกษาใหม่จากประเทศตะวันตกเข้ามาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เราได้จัดการศึกษาแบบรวมอำนาจ

เข้าสู่ศูนย์กลางมาโดยตลอด การกำหนดหลักสูตร ตำรา และภาษาที่ใช้ในการสอนล้วนกำหนดโดยส่วนกลางทั้งสิ้น ก่อให้เกิดปัญหาสะสมมาจนถึงปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของสาระในข้อมูลที่อ้างถึงพอจะสรุปได้ว่า ความผิดพลาดที่สำคัญประการหนึ่งของการจัดการศึกษาที่แล้่วมาคือ ละเลยที่จะพิจารณาความต้องการที่แตกต่างกันของผู้เรียน และการเชื่อมโยงสิ่งที่เรี้นรู้กับการนำมาใช้ในชีวิตจริง แม้แต่ในพระราชดำรัสที่กล่าวถึงข้างต้นก็ยังคงกล่าวว่า การศึกษาของประชาชนแต่ละคนเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นจึงต้องทบทวนแนวคิดและการกำหนดบทบาทใหม่ของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้ปกครองของผู้เรียน เพื่อร่วมกันแก้ปัญหาวิกฤตของการศึกษาและผู้เรียนต่อไป

การเรียนการสอนตั้งแต่ในอดีตมักจะเป็นไปในลักษณะ ที่ครูผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ เนื้อหารายละเอียดต่างๆ ให้แก่ผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งผู้เรียนก็มักจะเป็นฝ่ายยอมรับโดยไม่มีทางเลือกใดๆ นอกจากนั้น การเรียนการสอนในระบบการศึกษาไทย ที่ผ่านมายังเป็นการเน้นให้ผู้เรียนท่องจำเนื้อหาวิชาที่เรี้นรู้มากกว่าที่จะเป็นการสอนแบบการจัดการเรี้นรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งจะเป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การจัดกิจกรรมโดยวิธีต่างๆ อย่างหลากหลายที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการ เรี้นรู้อย่างแท้จริงเกิดการพัฒนาตนเองและสังคม คุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมของประเทศชาติต่อไป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียน จึงต้องใช้เทคนิควิธีการเรี้นรู้รูปแบบการสอนหรือกระบวนการเรียนการสอนใน (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรี้นรู้, 2543:36-37)

สทศ NIETS สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) จากผลการทดสอบระดับชาติของนักเรียนไทย ผลการทดสอบสะท้อนให้เห็นว่า ผลการสอบของนักเรียนไทยโดยภาพรวมมีแนวโน้มตกต่ำลงโดยตลอด นับเป็นสิ่งที่น่าวิตกกังวลอย่างยิ่ง คำถามที่ตามมามีประเด็นที่น่าสนใจว่า - ทำไมรัฐลงทุนกับการศึกษามาเป็นอันดับหนึ่งมาโดยตลอด ทำไมผลการศึกษาจึงสะท้อนถึงความอ่อนด้อยด้านประสิทธิภาพต่ำลงเรื่อยๆ ประเด็นแรก การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง เชื่อว่า ปัญหาที่จะคงอยู่ต่อไปอีก คือ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นสำคัญยังจะไม่บรรลุเป้าหมายอย่างแท้จริง เพราะหากระบบการผลิตและพัฒนาครู ทั้งครูใหม่และครูเก่า ไม่สามารถเปลี่ยนกระบวนทัศน์รวมถึงความเชื่อของครูและผู้บริหารการศึกษา ให้เข้าใจและยอมรับว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสเรี้นรู้ด้วยตนเองให้มากขึ้น ออกแบบกิจกรรมที่มองเห็นและเข้าใจในศักยภาพที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในตัวนักเรียน เพียงแต่รอ "ครูมืออาชีพ" ที่จะจัดกิจกรรมที่เชื่อมั่นในศักยภาพว่านักเรียนเรี้นรู้เองได้ โดยไม่จำเป็นต้องมานั่งฟังครูพูดให้ฟังบ้าง บ่นให้ฟังบ้าง ชงลิ้มไว้ในห้องเรี้นเพราะครูไปประชุม ฯลฯ ประเด็นที่สอง สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(สทศ) เป็นหน่วยงานทางวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการออก

ข้อสอบ โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่า ข้อสอบมันยากไปหรือเปล่า ข้อสอบมันดีจริงหรือเปล่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้ผมอยากจะให้ท่านเชื่อได้เลยว่า เรื่องนี้เป็นวิชาการที่มันสามารถพิสูจน์ได้ ตรวจสอบได้ด้วย หลักวิชาการอย่างมีระบบ แต่สิ่งที่เป็นประเด็นปัญหาสำคัญ คือ สทศ.ออกข้อสอบโดยยึดหลักสูตรแกนกลาง โดยเน้นการวัดในสิ่งที่เรียน ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (Learning Outcome) ซึ่งเป็นสมรรถนะในระดับสูง ที่ไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้ในระดับธรรมดา แต่การจัดการเรียนการสอนของครู ยังไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาสมรรถนะในระดับสูงให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้ เช่น การคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้ข้อมูลอย่างรอบด้าน ฯลฯ ดังนั้น เมื่อครูจัดการเรียนการสอนในระดับที่ไม่บรรลุตามหลักสูตรแกนกลาง แต่ สทศ.ในฐานะนักวิชาการวัดผลที่ออกข้อสอบอย่างมืออาชีพ เน้นอนผลการทดสอบย่อมสะท้อนผลการวัดที่แท้จริงออกมาได้อย่างแน่นอน นี่คือ ความจริงที่ไม่น่าจะต้องกลับไปตั้งข้อสังเกตว่า สทศ.ออกข้อสอบยากไปไหม ประเด็นที่สาม มีข้อสังเกตอีกประการ คือ ทุกวันนี้ มีครูประจำการจำนวนมากที่ได้การเลื่อนวิทยฐานะกันมากมาย ประเทศต้องจ่ายเงินค่าตำแหน่งมากมาย แต่ผลลัพธ์ที่สะท้อนความเป็นครูมืออาชีพ ยัง "ไม่สมราคา" ยิ่งระหว่างทำผลงานวิทยฐานะ ครูจะมุ่ง ทุ่มเท่าแต่ผลงาน ซึ่งจริงงานจะต้องเกิดจากการพัฒนานักเรียน แต่ไม่ใช่ การฉกฉาบเป็นครูยิ่งเลื่อนวิทยฐานะมากมาย ครูกลับสอนแย่ง ครูทิ้งชั้นเรียน สิ่งที่เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ต้องเร่งแก้ปัญหาหรือผ่าตัดใหญ่ นอกเหนือจากการทำผลงานก็มีการลอกกัน จ้างกันทำ มุ่งแต่ "เงิน" แต่ไม่ตอบใจที่คุณภาพเลยทำอย่างไรปัญหานี้จะหมดไป กระทรวงศึกษาธิการ โดยเฉพาะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ คนใหม่ จะมีกลยุทธ์ที่เฉียบคมเพียงใด คงต้องรอและนับเป็นกรรมของประเทศไทย รัฐมนตรีก็เปลี่ยนตัว เปลี่ยนแนวคิด ไม่เคยมีความต่อเนื่องทางนโยบายเท่าที่ควร หากนโยบายดีก็ทำได้แค่สั้นๆ เฝ้ารอกันต่อไป(ที่มา: <http://www.blogger.com>, วันจันทร์ที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2554)

ฤดูกาล เปิดเทอมใหม่สำหรับนิค้า กำลังมาถึงในสัปดาห์หน้าทุกครั้งที่เปิดเทอมใหม่ นักศึกษาก็ตื่นเต้น โดยเฉพาะเด็กใหม่ที่เพิ่งเข้ามา อาจารย์ก็ตื่นเต้น แม้ว่าจะสอนมานานก็ตาม เพราะได้เจอคนใหม่ เริ่มการสอนรอบใหม่ และหลายคน อาจจะต้องวิธีการสอนใหม่ๆ ที่คิดว่าดีกว่าเดิม เพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้ได้ดีขึ้น วิธีการสอนที่ใช้ได้ไม่ได้นักสำหรับ ระดับปริญญาโทของไทยในขณะนี้ คือ Student Center พยายามให้นักศึกษาเป็นหลักในการเรียนการสอนแต่คนไทยไม่ค่อยแสดงออก ทำให้ไม่ค่อยได้ผลเชื่อว่านักศึกษาอ่านหนังสือมาล่วงหน้า และพอจะรู้เรื่องแล้ว มาถึงก็ถามคำถาม เพราะ นักศึกษาไทยไม่อ่านหนังสือมาก่อนเรียน เชื่อว่า Text จากเมืองนอกดี เพราะนักศึกษาไทยไม่ค่อยอ่าน Text ภาษาอังกฤษ เพราะอ่านแต่เรื่องภาษา สู้หา lecture note เก่าที่เป็นภาษาไทยมาอ่านดีกว่าให้ทำการบ้านอย่างอิสระ คือใครจะทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ เพราะ นักศึกษาไทยไม่ทำงาน นอกเหนือจากที่อาจารย์สั่ง ให้อิสระในการเข้าเรียนหรือไม่ก็ได้ เพราะจะมีคนมาเรียนน้อยมาก

Open Book ในการสอบ เพราะจะไม่เตรียมตัว ไม่พยายามเข้าใจในหลายๆเรื่อง รอเปิดหนังสือเอา ตอนสอน เชื่อใจในความสุจริต ไม่ต้องคุมสอบ เพราะจะมีหลายคน ที่คอยลอกกันอยู่รวมทั้งอีกหลาย ประเด็นที่น่าสนใจ อาจจะถือได้ว่า การศึกษาระดับต้นทาง มีปัญหาที่ไม่สามารถสร้างสิ่งที่ดีไว้ได้ ทั้งๆที่เป็นสิ่งที่เด็กไทยควรได้เรียน ได้ฝึกหัดมาตั้งแต่ชั้นประถม มัธยม เมื่อมาถึงระดับปริญญา หรือ ปริญญาโท เราเข้าไปแก้ไขเรื่องพวกนี้ไม่ได้แล้ว เพราะต้องสอนเน้นเนื้อหา(วัฒนาที่มา: <http://Facebook.com/MoneyTalkTV>, Monday, July 30, 2012)

จากสภาพการณ์ข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า การจัดการศึกษาของประเทศไทยยังมีปัญหาในการกระตุ้นและส่งเสริมทักษะการเรียนรู้การคิดวิเคราะห์ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน และจากประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง ซึ่งเป็นผู้สอนในรายวิชา การบริหารงานสำนักงาน ตามหลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ซึ่งเป็นวิชาที่มีเนื้อหาที่จำเป็นต้องใช้ทักษะ การคิดวิเคราะห์อย่างเป็นเหตุเป็นผล พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ แม้จะเป็นในระดับอุดมศึกษาก็ตาม ขาดความกระตือรือร้น และไม่มีความพยายามที่จะคิดวิเคราะห์ ในการพัฒนาแสวงหาความรู้ต่างๆ ด้วยตนเอง แต่ต้องการให้มีคนมาบอกว่าจะให้ทำอย่างไร และใช้วิธีการลอกเลียนแบบได้

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์สอนอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จึงเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มเป็นแนวทางหนึ่งที่น่าจะเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนหรือนักศึกษากิดการเรียนรู้ในลักษณะที่จะเป็นการผลักดันให้ผู้เรียนเกิดการใฝ่หาความรู้เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนได้ โดยผู้สอนจะเสนอปัญหาให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ได้มีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และนำมา แยกแยะ เพื่อหาข้อสรุป วิเคราะห์ วางแผนแก้ไขปัญหานั้นๆ ตลอดจนนำเสนอแนวทางที่เหมาะสม ในการแก้ไขปัญหาตามความคิดของผู้เรียน / นักศึกษาเอง นอกจากนั้น ยังได้มีการมอบหมายให้ นักศึกษาแบ่งกลุ่ม รวมทั้งสรุปผล จัดทำรายงาน และนำเสนอผลงานภายหลังจากการดำเนินงานเสร็จ สิ้นลงแล้ว โดยผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และคำแนะนำ ในการจัดทำกิจกรรมกลุ่มของ นักศึกษาโดยการให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาส่งเสริมชี้แนะสร้างขวัญและกำลังใจ ซึ่งจากแนวทางการ จัดการเรียนการสอนดังกล่าว เป็นแนวทางหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเองจากการปฏิบัติจริง มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล วางแผน ปฏิบัติ และสรุปผลด้วย ตนเอง อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดการฝึกฝนทักษะและพัฒนาตนเองทั้งในด้านความรู้ (Knowledge) ด้าน ทักษะทางปัญญา (Cognitive Skills) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศ (Numerical Analysis, Communication and Information Technology Skills) และด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (Interpersonal Skills and Responsibility) ตามที่กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 ได้กำหนดไว้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้จัดทำโครงการวิจัย การพัฒนาความสามารถของนักศึกษาในการเรียนวิชา บริหารงานสำนักงานแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ เพื่อเป็นการประเมิน สัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการนำวิธีการจัดการ เรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ซึ่งจะได้้นำข้อค้นพบที่ได้ ไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้แก่นักศึกษาของคณะวิทยาลัยราชภัฏพระ นคร ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

การวิจัยการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นได้หรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษาระหว่างก่อนและหลังการจัดการ เรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม
- 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้ กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- 1) ทำให้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มที่จะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษา
- 2) ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาแนวทางและรูปแบบการ จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1) ขอบเขตด้านประชากรในการวิจัย

ประชากรเป้าหมายในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษา ประจำ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา การบริหารงานสำนักงาน

2) ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ จะทำการศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชา การบริหารงานสำนักงาน ซึ่งเป็นวิชาเลือกเสรีตามหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต โดยกำหนดให้สิ่งทดลอง คือ การจัดการเรียน การสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่ม ซึ่งจัดกระทำกับ กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย

3) ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานเป็นเวลา 12 เดือน โดยเริ่มดำเนินการอยู่ใน ระหว่างภาคเรียนที่ 2/2554

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้อ่านรายงานการวิจัยและผู้วิจัย จึงได้นิยามศัพท์ที่ใช้ ในการวิจัย ดังนี้

การจัดการเรียนรู้ โดยกระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียน ได้รับความรู้จากการลงมือ ร่วมกันปฏิบัติเป็นกลุ่ม กลุ่มจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละ คน และสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มก็มีอิทธิพลและปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน ซึ่งหลักการจัดการ เรียนรู้ โดยกระบวนการกลุ่ม (Group Process) มีดังนี้

1. เป็นวิธีการที่ฝึกผู้เรียนเป็นศูนย์กลางทางการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนทุกคนมี โอกาสเข้าร่วม กิจกรรมมากที่สุด
2. ให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากกลุ่มมากที่สุด
3. ให้ผู้ เรียนคนพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง
4. ให้ความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญของกระบวนการต่างๆ ในการแสวงหาคำตอบ

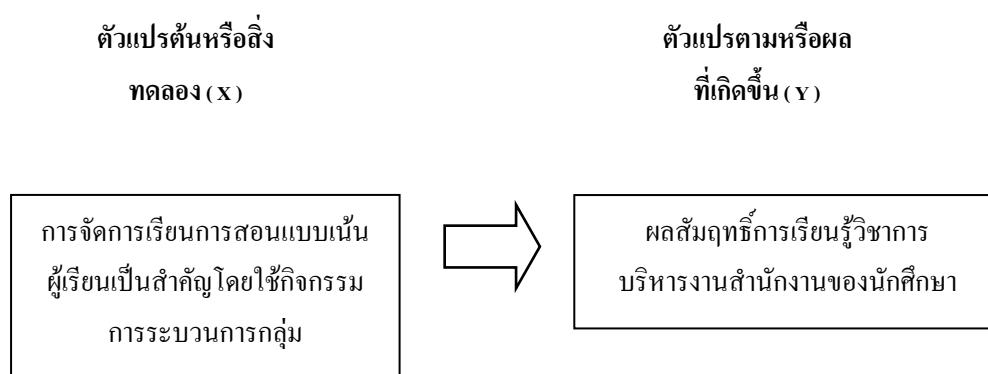
ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่สะท้อน ให้เห็นได้จากความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาการบริหารงานสำนักงาน โดยพิจารณาจากระดับ คะแนนการทดสอบความรู้ในรายวิชาดังกล่าวนี้

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะวิทยาการจัดการ สาขาการ จัดการทั่วไปภาค กศ.พ.บ.รุ่น 20 หมู่1และหมู่ 2 คณะวิทยาการจัดการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา การบริหารงานสำนักงาน

คะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre – test score) หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัด ความรู้ก่อนเรียนวิชาการบริหารงานสำนักงาน รหัสวิชา 3511301 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554

คะแนนทดสอบหลังเรียน (Post – test score) หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัด ความรู้หลังเรียนในรายวิชาการบริหารงานสำนักงาน รหัสวิชา 3511301 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ทั้งนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ซึ่งได้แก่ระดับความคะแนนการทดสอบความรู้ในวิชาการบริหารงานสำนักงาน ก่อนและหลังการทดลอง คือ ในช่วงเริ่มแรกของการเรียนการสอน (ช่วงเริ่มต้นภาคการศึกษา) และในช่วงสุดท้ายของการเรียนการสอน (ช่วงปลายภาคการเรียนการศึกษา)

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาการบริหารงานสำนักงาน ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ หลังการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยใช้กระบวนการกลุ่มสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีดังกล่าว